

Ποικίλη Λεξις

Υποψήφιοι Ἀκαδημαϊκοί.

Ὁ κ. Ἀλφρέδος Καπύς, ὁ γνωστός Γάλλος συγγραφεὺς, ἀπεκλείσθη ἐκ νέου ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν.

Πολλοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς ἠναγκάσθησαν ἐπαυλεῖν ἐν τῇ νῦν ὑποψηφιότητι, μέχρις οὗ ἀναδείχθωσιν Ἀκαδημαϊκοί. Οὕτως ὁ Κορνίλιος, ὁ Λά Μπρυγιέρ, ὁ Μοντεσκί καὶ ὁ Βολταῖρος ἐδέησαν ν' ἀναμείνωσιν ἐπὶ πολὺ. Ὁ Φοντενέλλος προέτινε τρεῖς φορές ὑποψηφιότητα. Ὁ Οὐγκὼ ἀπέτυχε τρεῖς φορές. Ὁ Ἀλφρέδος δὲ Βινὺ ἔκρουσεν ὡσαύτως τετράκις τὴν ἀκαδημαϊκὴν θύραν. Ὁ Ζολᾶ ἐκασόκις κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἔκαμε τὸ αὐτό, χωρὶς ἢ θύρα ν' ἀνοιχθῇ.

Ἀντιθέτως, κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα, ὁ δοῦς τοῦ Νι-δερναί ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκὸς εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Μασιγιόν. Γῶ 1720 ὁ δοῦς τοῦ Ρισελιὲ ἐγένετο δεκτὸς ἵνα παρακάθῃται ἐν μέσῳ τῆς σοφῆς συνελεύσεως εἰς ἡλικίαν μόλις 24 ἐτῶν. Ἀλλὰ τὸ σχετικὸν ρεκόρ κατέχει ὁ Ἀρμάνδος Καμπούστ, μαρκήσιος τοῦ Κοσολέν, γενόμενος ἀκαδημαϊκὸς... δεκαεπταετίας.

★ ★

Φονεύσωμεν τὸ Λεγνυόφως!

Ὁ Μαρινέττη, ὁ γνωστός ἀρχηγὸς τοῦ «μελλοντισμοῦ», διὰ προκηρύξεων του καλεῖ τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ φονεύσωσιν τὴν παράδοσιν. Θάνατος εἰς τὰ χρώματα, τοὺς τόνους, θάνατος εἰς τὴν πατρίδα, τὸν ἔρωτα, τὸ φίλημα, θάνατος εἰς ὅλα τὰ ὥραϊα πράγματα. Ὁ Μαρινέττη κηρύσσει τὴν καταστροφὴν. «Φονεύσωμεν τὸ φῶς τῆς σελήνης»: τοιοῦτον τίτλον φέρει ἓν ἐξωφρενικὸν φυλλάδιόν του.

«Εὐπρὸς, μεγάλοι παιγνῖα, γεννῆτε ἐμπρηστοὶ ἀδελφοί μου. Ἄς λυτρωθῶμεν ἀπὸ τὴν ποδάγραν, καὶ ἄς ἀνέλθωμεν εἰς τὸ Γκαριάγκαρ, τὴν κορυφὴν τοῦ κόκοιου. Φονεύσωμεν τὸ σκληρικὸν φῶς!»

Διὰ τῆς προκηρύξεως του πρὸς τοὺς ζωγράφους, καλεῖ αὐτοὺς νὰ ἐπαναστατήσωσι κατὰ τῆς «ἀρμονίας» καὶ τῆς «καλαισθησίας», αἵτινες δὲν εἶνε «παρὰ λίαν ἐλαστικαὶ ἐκφράσεις, διὰ τῶν ὁποίων εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰ ἔργα τοῦ Ρέμπραντ, τοῦ Γκάγια, τοῦ Ροντέν».

«Διακηρύττομεν ὡς τίτλον τιμῆς τὴν λέξιν «τρελλός», τὴν ὁποίαν ἀρέσκονται οἱ κριτικοὶ νὰ προσκολλῶσιν εἰς τὰ ὀνόματα τῶν νεωτεριστῶν ζωγράφων».

Πρὸς τοὺς νέους δραματικούς συγγραφεῖς ὁ Μαρινέττη συνιστᾷ περιφρόνησιν πρὸς τὸ κοινόν. Ἰδίως τὸ κοινὸν τῶν πρώτων παραστάσεων, τὸ ὁποῖον πηγαινέει εἰς τὸ θέατρον μᾶλλον διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὸν πλοῦτον τῶν ἀμφιέσεων του παρὰ διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν τέχνην τοῦ συγγραφέως.

«Βδελυσσόμεθα, γράφει, τὴν παρέλασιν ἱστορικῶν προσώπων ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Αἱ θηριωδίες τοῦ Νέρωνος, τοῦ Καίσαρος, τοῦ Ναπολέοντος, εἶνε σκηνικά πυροτεχνήματα, ἱκανὰ νὰ συγκινήσωσιν μόνον τοὺς ἀστούς. Ἡ δραματικὴ τέχνη δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἢ ψυχολογικὴ φωτογραφία, ἢ σύνθεσις τῆς ζωῆς εἰς τὰς σπουδαιοτέρας ἐκδηλώσεις τῆς».

Ὁ Μαρινέττη θέλων νὰ ὑποκάψῃ τὸν ζῆλον τῶν ὁπαδῶν του δημοσιεύει καὶ κατάλογον αὐτῶν. Ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ ἰδικὸς μας ὁ Ψυχάρης ἀπρηθίμηνεν ἄλλοτε τὴν στρουγγάν. Νεανίσκοι ἀγνωστοὶ εἰς τὰ Ἱταλικά γράμματα, ἀσημύτατοι ζωγράφοι καὶ μουσικοὶ κακομεταχειριζόμενοι τὴν τέχνην ἀνακηρύσσον-

ται μεγάλοι ἄνδρες, μέλλοντες νὰ ἐπιφέρωσιν ἐπανάστασιν εἰς τὴν τέχνην!

★ ★

Τὸ αὐτῶτον δράμα τοῦ Μπωμαρσέ.

Τελευταίως ἓνας βιβλιόφιλος ἀνεκάλυψεν εἰς μίαν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα παραπεταγμένον ἀνάμεσα εἰς παλαιὰς πραγματείας ἓνα μικρὸ βιβλιαράκι φέρον μὲ χρυσὰ γράμματα τὸν τίτλον: «Εὐγενία». Ἡ «Εὐγενία» αὐτῇ εἶνε τὸ πρῶτον δράμα τοῦ Μπωμαρσέ, τὸ ὁποῖον παρεστάθη χωρὶς καμμίαν ἐπιτυχίαν τὸ 1767. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κάμνει τὸν τόμον αὐτὸν πολυτιμότερον, εἶνε ὅτι ἔχει ἀρκετὰς ἰδιοχειροὺς διορθώσεις τοῦ ἰδίου τοῦ Μπωμαρσέ. Ὁ μέλλων ποιητὴς τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης» ἀνέγνωσε τὴν «Εὐγενίαν» εἰς τὰς Βερσαλλίας, ἐνώπιον ἀκροατηρίου τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖτο μόνον ἀπὸ ἀντιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου, καὶ δὴ ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ Λουδοβίκου ἰδίου, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Μπωμαρσέ ἐδίδε μαθήματα κιθάρας καὶ ἄρπας. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Μπωμαρσέ ἔκαμνε δραματικὰς ἀποπείρας. Ἰσως τὰς διορθώσεις τὰς ὁποίας ἐπέφερεν εἰς τὸ ἀντίτυπον αὐτοῦ τῆς «Εὐγενίας» νὰ τὰς ἐφείλωμεν εἰς τὰς εὐστοχούς παρατηρήσεις τῶν παρ-σταμένων του Ὑψηλῶν μαθητῶν.

★ ★

Ἄρχοι μουσικοδιδάσκαλοι.

Ὑπάρχουν 6,500 διδάσκαλοι μουσικῆς ἐν Λονδίῳ. Ἐξ αὐτῶν 1700 εἶνε μαέστροι τοῦ ἄσματος, χίλιοι δὲ διδάσκουν βιολί. Τελευταῖοι ἔρχονται οἱ διδάσκαλοι πλαγιάλλου, οἱ ὁποῖοι εἶνε 150.

Λεπτομέρεια χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ ἀφορῶσα τοὺς διδασκάλους τοῦ ἄσματος. Ἐξ αὐτῶν 639 εἶνε γυναῖκες, καὶ διευθύνται ὀρχήστρας 400.

★ ★

Παρισινὸν «Τζιζτικό Ραβαῖσι».

Γεγονὸς παράδοξον ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Παρίσι. Εἰς τὸ θέατρον «Ντεζαζέ» ἐδόθη διὰ διαχίλιστην φοράν ἡ παράστασις ἑνὸς κωμειδουλλίου, τὸ ὁποῖον παρεστάθη χωρὶς διακοπὴν κατὰ τὰ ἔτη 1904, 1905, 1906, 1907 καὶ 1908 δηλαδὴ ἐπὶ 1597 ἐσπέρας κατὰ συνέχειαν.

Ἐπανελήφθη ἡ παράστασις κατὰ Νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ αἱ παραστάσεις ἐξακολουθοῦν καὶ οὐδεὶς γνωρίζει πόσον θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀκόμη.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ τυχεροῦ αὐτοῦ ἔργου εἶνε νεαρὸς συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν Βρεττανίαν, ὀνομαζόμενος Μονεζύ—Ἐσοῦ.

Ὁ πατὴρ του τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ Παρίσι ὅπως σπουδάζῃ νομικά, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε προθυμίαν. Ἐν τούτοις ἐκλήθη ὅπως ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν στρατόν.

Ἐκεῖ ἔγραψε μίαν στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν, τὴν ὁποίαν ἐξελθὼν τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἔδωκεν εἰς διάφορα θεάτρα, ἀλλ' οὐδεὶς θεατρῶνης ἠθέλησε νὰ τὴν παραστήσῃ.

Τέλος ἔδωκε τὸ χειρόγραφον εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου «Ντεζαζέ», ὁ ὁποῖος ἐνεθουσιάσθη καὶ τὸ ἐπαῖξε τάχιστα, μὲ ὀριαμζευτικὴν πρωτοφανῶς ἐπιτυχίαν.

Οἱ δημοσιογράφοι τὸν ἠρώτησαν: — Καὶ τώρα τί σκέπτεσθε νὰ κάμτε; — Ἐγὼ; ἀπὴντησεν εὐθύμως ὁ νεανίας. Νὰ ἀναμείνω τὴν τετρακισχίλιστην παράστασιν τοῦ ἔργου μου.